

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 11. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201476656/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Det maa altsaa have været i November 1863.

Moder dukkede ned i Meltønden og græd, jeg kan tydelig huske den underlige, brummende Lyd, der kom op der fra. Røde Hanne græd, hele Huset græd, og jeg tudede med. Det gjorde et forfærdeligt Indtryk paa mig, at en Konge kunde dø.

Røde Hanne var hos os i mange Aar og fik gennemsnitlig et Barn om Aaret, i hvilken Anledning hun heftigt misundte Mejeripigen, Rikke. Denne fik Børn med samme Regelmæssighed, men hendes døde altid, hvorimod Røde Hannes Afkom var i Besiddelse af en ukuelig Livskraft.

* * *

I et lille Hus ved Gaarden boede vor Avlskarl *Jeppe*, og hans Søn *Laurits* var mit stadige Selskab. Der var det mærkelige ved *Laurits*, at han ikke alene var født uden Tænder, men at han aldrig, saa længe han levede, nogen Sinde fik Tænder. Det profiterede jeg af. Naar *Laurits* spiste Rugbrød, kunde han ikke tygge Skorperne, eller „Ringene“, som vi kaldte det, og mit daglige Spørgsmaal, naar jeg kom i Huset, var:

— Hvor mange Ringe er der idag?

Og jeg nød som en Herreret *Laurits'* efterladte Ringe, hvor Mærkerne af hans tandløse Gummer sad i Smørret eller Fedtet.

Gennem Opvæksten var jeg og *Laurits* trofaste Kammerater, og jeg kunde aldrig foretage mig noget, uden at *Laurits* var med. Senere, da jeg var kommen ud i Verden og var bleven Boghandler, blev jeg stor paa det og saa' *Laurits* over Hovedet. Jeg kan huske saa tydeligt, en Gang jeg var hjemme i en Ferie, *Laurits* kom hen og vilde hilse paa mig, men jeg tog blot Hatten naadigt af og gik videre. *Laurits* kom for Resten siden til Amerika, hvor han straks efter døde af Mangel paa Tænder.

Laurits' Moder havde Saar paa Benene, og vi Børn plukkede altid Følfod til hende, som hun lagde paa Saarene. Den, der havde plukket flest Blade, fik som Belønning et Stykke Kandis. Faderen *Jeppe* var en stille Mand, som passede sit